

DAN

NEODVISEN POLITIČEN DNEVNIK.

Uredništvo in upravnništvo:
Učiteljska Tiskarna, Franciškanska ulica št. 8.

Dopisi se pošiljajo uredništvu. Ne frankirana pisma
se ne sprejemajo, rokopisi se ne vračajo. Za oglase
se plača: peti vrsta 15 v, osmrtnice, poslana na
zahvale vrsta 30 v. Pri večkratnem oglaševanju po-
pust. — Za odgovor je priložiti znamko.

Telefon številka 118.

Telefon številka 118.

Kako bi poročal „Slovenec“, ako bi bil Kregar obsojen.

(Piše Antončič.)

Brezprimerna liberalna šufarja. »Slov. Narod«, »Dan«, »Soča« in drugo liberalno repitilno časopisje je kar pobesnelo in kuje kapital iz Kregarjeve afere. Proti našim načelom je pravzaprav, da bi le z besedico branili čast S. L. S., ki stoji danes čistejša in svetlejša kot kedaj pred slovenskim ljudstvom. Da pa zavežemo umazanim judovsko-liberalnim žurnalistom enkrat za vselej strupene jezike, konstatiramo javno, da naša dična S. L. S. že davno nima več nobenega stika z g. Kregarjem. Dalekovidnejši možje v naši stranki so že pred leti g. Kregarju preiskali obisti in marsikaj pri možu opazili, kar se ni strinjalo z versko-narodnimi načeli S. L. S. Vendar so molčali mehkejšim našim pristašem na ljubo, ki so odločno zahtevali, da se z definitivno obsodbo g. Kregarja počaka vsaj do izida porotne obravnave. Potek te obravnave je pokazal jasno, da se niso motili oni bistrogledi možje v naši stranki, ki so že davno opazili, da g. Kregar naravnost nagiba na liberalno plat. Zvedeli smo in ne izdajamo nobene skrivnosti, če objavimo, da je merodajne kroge v naši stranki neprijetno dirnil že Kregarjev nastop kot Hribarjev protikandidat leta 1907. v »Unionu«. Namesto, da bi bil takrat g. Kregar nastopil z neomadeževano zastavo krščansko-slovenske stranke v roki in pozival ljubljanske volivce v imenu svetlih naših načel v boj proti brezverstvu, nastopil je čisto po Hribarjevem vzorcu, bahajoč se s svojimi jezikovnimi zmožnostmi. Naš list je skušal po možnosti ublažiti slab vtis, ki ga je napravil na občinstvo g. Kregar in je komentiral njegov govor tako, kakor bi se bil hotel g. Kregar norčevati iz Hribarja. Že takrat so začeli sumiti nekateri naši pristaši, da je gospod Kregar podkupljen od narodno-napredne stranke in da nalašč nji v prid deluje. Kakor znano, g. Kregar pri zadnjih državnoborskih volitvah ni bil več — kandidat.

To jasno pričuje, da hoče naša stranka čiste razmere tudi v svoji sredi. S. L. S. stoji na stališču, pomesti z vsem, kar je v zvezi z bivšim županom Hribarjem.

Potek cele obravnave je kakor z bakljo pesvetil v temne luknje liberalne politike in dokazal, da je g. Kregar naravnost v prid in korist narodno-napredne stranke ravnal. Goljufal je le, da bi napravil našo stranko v zadrego. Pa božji mlini meljejo počasi, a sigurno. Gospod Kregar je stigmatiziran in je dobil za svoje goljufije — od katerih (še enkrat povdarjamo) naša stranka ni imela nobenega dobička zasluženega plačila, naša ljuba S. L. S. pa stoji danes svetla, neomadeževana, kakor popreje, našemu ljubemu narodu v spas in rešitev.

Gabi se nam, da bi obširneje poročali našim bralcem o vseh umazanostih, ki jih je prinesla Kregarjeva afera na dan. Ta posel rade volje prepuščamo različnim liberalnim kloakom. Omenimo le izpoved neke priče, glasom katere se je g. Kregar nekoč v primojedneškem (popolnoma po liberalno) izrazil, da bo (namreč Kregar) vse — farje (tit venia verbis) pometal iz stranke.

Ali se tako izraža naš somišljenik? Te besede jasno dokazujejo, da je g. Kregar vsa zadnja leta od 1907. sem stal v tajni službi banke-rotne narodno-napredne stranke, ki se je hotela

s pomočjo izdajalcev v naši sredi vzdržati na površju.

S Kregarjevo obsodbo obsojena je vsa gnala liberalna stranka, naša ponosna S. L. S. pa zapuša celjsko porotno dvorano z zavestjo, da je dosegla veliko moralčno zmago nad svojimi nasprotniki. Da prikrijejo liberalci svojo blamažo, pa zavijajo sedaj gola dejstva in vpijejo o klerikalnih goljufih. Liberalni lopovi so pač dosledni v svojih brezmejnih hudobijah in zato pač ni čuda, če našim somišljenikom zavre že kri, samo če slišijo besedo »liberalec«. Mi svetujemo liberalnim razbojnikom, naj z lepa prenehajo s svojimi pavšalnimi sumničenji, ker bi se jim znalo res kaj človeškega pripetiti in bi se znale vresničiti besede našega, nam vsem tako ljubega dr. Kreka, besede, ki se jih slaba vest liberalnih barab tako zelo boji. — Zato opozarjamo na shod, na katerem bomo z liberalci in s Kregarjem temeljito obračunali.

Ljubljanske novice.

(Danes ob 8. uri zvečer shod v »Unionu«.)

Edini točki: »Kregarjeva afera in naša stranka«. Govori dr. Šusteršič.

»Kregarjeva afera in lopovščina naših liberalcev.« Govori dr. Krek.

Somišljeniki! Vam vsem, ki so vam sveta načela S. L. S., velja naš klic: »Vsi na shod!« Naj nihče ne manjka. Posebno dobrodošlo naše zavedno ženstvo. Izdajice maramo v svojih vrstah. Privoščimo jih liberalcem. Shod naj bo manifestacija za čistost S. L. S.

Jutri popoldne vsi k sokolski veselici v Šiški!

Vrši se v gostilni pri Štepicu.

Razkritje skrivnostnega magmeta „Štemburjovizem“.

Novo mesto, 3. junija.

Od zanesljive strani smo prejeli in priobčujemo: Odkar se je klerikalcem po dolgem prizadevanju vendar posrečilo pridobiti lastnika širom znane Štemburjeve gostilne v Kandiji popolnoma na svojo stran, se je o tej pridobitvi mnogo pisalo v naprednem časopisju. Mislim, da cela Slovenija nima gostilničarja, ki bi bil pri vsi svoji duševni neznanosti tolikanj upliven tudi na širše politično življenje, kot se mora to trdit o osebi lastnika zgoraj omenjene gostilne. Ta mož je prav rojen pod srečno zvezdo; še bolj pa so mu krajevne in politične razmere, kratkovidna mlačnost združena s popustljivostjo ugladile pot za cvetočo gostilniško obrt.

Kdor pozna tega moža in njegov v daljave segajoči vpliv, ta mora priznati, da je vpliv župana stolnega mesta le senca proti vplivu, ki ga ima in zlorablja župan kmečke občine na Dolenjskem. In le v tem vplivu, nikakor ne o njegovih osebnih razmerah, hočem v naslednjem izpogovoriti, v kolikor se mi zdi to v interesu naše napredne stvari potrebno.

V času, ko je Zure prevzel od svojega očma gostilniško obrt, so se lastniki drugih gostilen malo brigali za to, kaj se godi le uro

hoda iz novomeške kotline. Živeli so po starem kopitu, kakor so ga obrabljali njih stari predniki. Vse drugače pa je nastopil novi lastnik že vsled svoje ugodne lege dobro poznane Štemburjeve gostilne. Mož se je pri vojakih marsičesa priučil, kar je potem tudi kot gostilničar uporabil.

Gostom se je prikupil, kmetje so ga začeli imeti za »strašno« učenega. Skratka, on je bil že zdavno in v pravem času samouk v tem, kar vidimo v zadnjem času se razvijati v stolnem mestu glede napredka v gostilniški obrti. Dobro in po ceni, to je bil princip njegove gostilniške kupčije. In ta princip, če tudi za druge slučaje in druge sloje včas izlobrljen, kot ne v najzadnji tržaški beznici, mu je privabil mnogo tudi tujih boljših gostov. On se je prilagajal vsem; z Nemcem je bil Nemec, če bi prišel k njemu Kitajec, bi bil Kitajec; če je le kazalo, da bo kaj neslo.

In saj veste, kako je! So tudi med visokimi gospodi gostje, ki ne godrnjajo, če za imenitno potrebo semtertja za vrata ni najti računskega lista. Ker pa v ljudnost zahteva protivjudnost, se je zgodilo, da so taki visoki gostje izpolnjevali razne pobožne želje pogostitelju, tudi brez posebnih prošelj, pisane prošnje tudi brez državnih kolekov.

Tako kratko povedano je nastal, je rasel in vzeval neverjeten vpliv tega moža. In ker do zadnjega časa ni delal razločka med političnimi strankami, je bil vse in nič, so ga stranke skušale pridobiti, vsaka zase. Še pred petimi leti je narodno-napredna stranka vsaj s tridesetimi odstotki gotovosti računala, da se bo »nagnil« čisto na njeno stran. Stranka je dobro računala: pridobiti moža, ki je premožen, ki ima tolik vpliv do najvišjih mest, ki vodi celo občino in še Novo mesto na svoji vrvi, to zna kaj pomeniti. Posebno ker si je mož tekom let priboril vsa mogoča častna mesta, pa seveda samo taka, ki dajo njegovi gostilni kaj dobička. On je funkcionar kakih šestih javnih korporacij, a vse uradovanje se vrši edino le v gostilni, navadno pri več — štefanij. In potem je stranka tudi vedela, da so izza okrajnega glavarja Vesteneckove dobe začeli z šefom vred »viseti« razni zastopniki raznih javnih oblasti. Jaz bi rad poznal uradnika, ki bi se upal obsoditi ali nastopati proti krčmarju, pri kateremu »visi« morda nedognano število njegovih veselih, zabavnih večerov. Skratka, ena taka vsestransko vporabljiva moč v stranki pomeni več kot 99 drugih, ki takega vpliva nimajo. In kar pride v slučaju Štembur se posebno vpoštev, je neovgljivo dejstvo, da je tu vir natančnega poznavanja vseh političnih strank.

Tako približno je računala napredna stranka še pred petimi leti. Le z dejstvom ni računala, da so istotaki proračun delali tudi klerikalci. Pa bolj pametno, kot liberalci. Med tem ko so liberalci na zgoraj omenjeni račun pridno popivali in tvorili glavni vir Štemburjevih dohodkov, so klerikalci na tihoma delali. Preglasili so ga za svojega kandidata za deželnozbornice volitve. Enkrat, dvakrat, trikrat... a on je vselej odklonil. Zakaj? Moj kolega, ki je takrat tudi »visel« pri Štemburju in je od Štemburja odviselo vsa pranja, bo li definitivno nastavljen ali ne, ga nekoč vpraša: »Pepe, zakaj odklanjaš kandidaturu? Daj, sprejmi jo!« — Ali Pepe se je nasmehnil in rekel: »Norec, misli, da sem na glavo padel. Veš, da sem vse drugo, le klerikalec ne, ampak za to bi kandiduro vse eno sprejel, če bi, ja če bi kaj nesla. Toda za tistih par kronc kot poslanec naj se jaz javno izpostavim kot klerikalec in s tem vržem večino mojih gostov — in ti veš, da so

sami liberalci — vun iz moje gostilne. Ne, tako neumen Štembur še ni in ne bo. Naj ostane tako kot je bilo, biti vse in nič.« — »Kaj pa županstvo. Tukaj bo treba tudi pokazati barvo?« — »Oh to je najmanjša briga. Ali ne vidiš, da je vsak ponedeljek vse polno farjev pri meni? Ti bodo šli zame v boji, ni treba drugega, kot da malo čez liberalce pozabavljam.« — »Veš, Pepe, med nama rečeno, ti imaš ves svet za norca.« — In Štembur se je razkorčil in citiral znani lantiski pregovor: »Svet hoče biti goljutan, torej goljufajmo ga!«

Med tem je minulo dve leti. Tudi klerikalci so postali bolj dosledni. Začeli so trdo stopati na prste tudi polovičarjem Zurčevega kalibra. Hočeš nočeš, Štembur se je moral pustiti javno vpreči za vse klerikalne volitve. Sedaj še le je tudi vodilno napredno časopisje izprevidelo ničevost pardoniranja. Čitalo se je tuptam vprašanje: Kaj še delajo naši ljudje pri takem poklerikaljenem lisjaku?

Da, kaj delajo naši ljudje tam? Od tistih dob, ko so klerikalci Štemburja prisilili, da se je pustil javno birmati kot klerikalca, je bilo le par res odločnih naprednjakov, ki so šli celo tako daleč, da so pretrgali večletne vezi družine Štemburjevega omizja. Lep vzgled jim je dala tudi neka ljubljanska družba, ki je odločno odklonila vabilo svojih novomeških kolegov, rekoč, rajši vse drugam, magari če je dražje in slabše, nego k Štemburju.

Ali lepo Vas prosim, koliko pa je dandanes med državnimi uradniki odločilnih mož, ki ne reflektirajo na vpliv protekcije, ki se ne boje posledic, če se zamirijo mogočnejši, kot je Štembur. Vem, da se v Ljubljani čudite, kaj neki vruga vleče celo notorične naprednjake tja dol k Štemburju. Meni n. pr. ne boste odrekli, da nisem zaveden naprednjak. Toda semtertja sem naravnost prisiljen se pokazati tudi pri Štemburju. Vi ne veste, da ima mož sedaj kot klerikalen pristaš še večji vpliv, kot ga je imel poprej. Vi ne veste, da na njegovih predlogih visi avanzama juristov in državnih uradnikov sploh. Med njimi n. pr. je nekdo, o katerem psihijatri še danes ne vedo, ali spada na opazovalni oddelk zavoda na živčnih bolnih, ali pa že zdavno v penziji; ali Štembur ga je pustil preko drugih zasluženih juristov z zdravniški živci avanzirati do zlatega juristnika.

Vidite, to je tisti skrivnostni magnet Štemburjevizma, ki kakor kompas vedno na severni pol kaže, posebno slovenskemu uradništvu tje-kaj čez Krko, kjer stojite tik poleg druge dve Štemburjevi gostilni. Je sicer res, da poleg njih dobite še nekaj socialno neodvisnih trabantov; toda ti trabantji so v slovenski politiki, za slovensko napredno stvar tako indolentni, da je konečno vseeno, kjer in okoli katerih planetov se sučejo.

Dokler se narodno-napredna stranka za svoje ljudi ne bo zavzela z isto vnemo, kot to delajo klerikalci za svoje pristaše, je v Novem mestu službujoči drž. uradnik od prvega do zadnjega takorekoč navezan na ta magnet Štemburjevizma. Pa ne toliko za to, ker zna mož vsled svojih zvez tudi izven dežele posamezniku koristiti na njegovi eksistenci, nego veliko bolj za to, ker zamore baš sedaj veliko škodovati vsakomur, kdor se mu zameri. Zameri pa se mu vsak, kdor ne šteje med njegove goste.

Napisal sem to, ker so novomeški slovensko-napredni državni uradniki v sedanjih razmerah preje obžalovanja vredni, nego javnega bčjanja, če jih še danes vidite trumoma pohajati k magnetu v Kandijo.

»Nu, grof... Saj sem ravno dejal, da je še živ.«

»Se bolje: zopet poteče kri.«

Hadži Smion se je prestrašil lastnih besed, ki so mu Bog ve kako ušle. Obledel je.

»Kiriak ali odhajaš?«

»Odhajam.«

»Čemu ti je to? Ne zaletavaj se v re-veža!« je govoril Hadži Smion proseče. »Saj se najde v Beli Cerkvi kak kotiček, kjer ga skrijemo... Za grofa se najde, vsakdo ga ima rad.«

»Ti si bedast, baj Hadži?« zakliče Stefcčev, premerivši ga s pogledom, polnim sovrastva; »treba nam je rešiti Belo Cerkev.«

In niti ne poslovivši se od družine, je krenil proti mestu, pojasnjujoč nekaj z zamolklim glasom zaptiju, ki ga je spremljal na konec vrta.

Hadži Smion je stal ondi, kakor bi bilo treščilo vani.

IX.

Zaveznik.

Mnogi izmed družbe niso niti zapazili, da je Stefcčev tako naglo odšel; vsi so imeli kaj delati, da so potolažili razjarjeno babico Jurdanico.

»Corbadžijka, odpravite se na vrt, kajti naši »osmanli« že začenjajo rojiti po narožnikih,« reče vojak, ko se vrne in vzame puško, da odide za Stefcčevim, ki ga je čakal.

Jurdanica je vstala in šla na vrt. Kaka Ginka jo je prijala pod pazduho ter jo peljala. Tudi ostali so šli za njima. Poslednji sta bili Rada in Stajka. Ta je krepko stiskala roko svojih tovarišici in jo tolažila:

»Rada, daskal je še živ, ali si čula.«

(Dalje.)

LISTEK.

Pod jarmom.

Roman iz bolgarskega življenja pred osvoboditvijo.

Spisal Ivan Vazov. — Poslovenil Podravski.

(Dalje.)

Bilo ji je neizrekljivo tesno pri srcu v navzočnosti tega sovražnega človeka. Nesramen ton v njegovem glasu je kaj neprijetno vplival na njene živce na vsak njegov glas se je zlo- kobno odbijal v njenem srcu. Videla je v njem silko nesrečne usode, ki jo je predlagala in on ji je napolnoval z nepremagljivim strahom in mržnjo. Moj Bog, si je mislila, toliko ljudi, vsi dobri ljudje so poginili ali še ginejo; samo ta človek še živi in se raduje! Sedaj njemu pripada čast in prvenstvo, ali mar zato, ker je takšen pridanič?... Vendar nakrat se je ne- hote obrnila proti Stefcčevu z oživljenim pogledom, kajti govoril je uprav o Bojču in to, kar je pravil o njem, je bilo zelo veselo, kakor poprej še nikdar. »Da bi bil še živ ta pridanič?« se je oglasila Hadži Rovoama, ter se obrnila proti njemu.

»Živ je, zbežal je v gorovje,« ji pojasnjuje Stefcčev. »Ako pa živi še sedaj — tega ne vem. Mogoče, da ga v tem trenutku že kje obirajo orli.«

Rada si je posegla z roko k srcu, ki je bolesto zatripalo.

»Pravim vam, da grof je živ, zakaj grof ne umre,« se je oglasil Hadži Smion. »On je umiral že tolikokrat pa vsikdar je zopet oživel... Jaz ne verjamem. Ko sem bil na Nol-

avskim, so vsi govorili, da je hajduk Jankulesku umrl, celo časopisi so to pisali... »Buna diminaca, domnule Jankulesku,« sem mu dejal... A on mi je dal uro samo za eno »dobro jutro.« Hočem reči, da me ni ubil... radi tega sem rekel, da lopov ne umre...»

In Hadži Smion prijateljski pomigne Radi, s čemur ji je hotel reči: ti le mene poslušaj, grof živi.

»Samo da se semkaj ne bi privlekel, ta ogavnež ter ne požgal tudi nas, kakor Klisuro...«

»Naj se mu le zljubi... Toda tega »medvedarja« ni moči dobiti, da bi tudi njemu posvetili, kakor se je to zgodilo Kandovu in drugim,« reče Stefcčev.

»Žal, toda kaj je bilo početi? Treba je bilo žrtvovati nekatere, da so se rešili tisočeri,« je omenil nekdo.

To se razume, čemu prihajajo ti malo-pridneži k nam?«

»Čemu prihajo? Prišli so, da bi se skrili,« se oglasil Kaka Ginka živo.

Stefcčev jo začuden pogleda.

»Kaka Ginka to sodi po tem, da ded Jurdan ni ravnal prav.«

»Da, prav je ravnal... kakor tudi vi ravnate in delate prav... Kakor da bi bili čifuti ali Turki, ne pa Bolgari... Nu pomislite vendar, čemu in za koga umirajo ti ljudje?... In lice Kake Ginke je gorelo, a oči so se ji svetile.

»Bedak si, bedak,« ji odvrne bolna mati.

»Torej, ako ti tvoji prijatelji,« se oglasil Stefcčev ježno, »ti patriotje, za kakoršne jih imaš, izvolijo nas obiskati, ne bo nam preostajalo nič drugega, nego zbrati skupaj šolsko

* Tako kličejo na vshodu žide.

Dr. Zajec: Bi prosil, da se razsodba deželnega odbora kar vzame na znanje.

Dr. Novak: Radi velike važnosti o vprašanju, če je deželni odbor kompetenten razsojati v tej stvari, predlagam, da se občina pritoži na upravno sodišče proti sklepu deželnega odbora.

Predlog je bil sprejet z 22 glasovi.
Zupan: Predlog je sprejet. Povdarjam pa, da bi če bi bilo treba dirimirati, storil to ne toliko radi stvari, ampak iz principa. Kam pa predemo, če občina ne bo smela odkazati kakemu zeljarju drugi prostor.

Prošnji Franciške Novak za izbris služnosti za kopanje gline na njeni posesti se ugotovi, obenem pa sklene, da v takih stvareh ukrepa kar magistrat sam.

Z ozirom na samostalni predlog T. Novaka, o vpeljavi delovnega reda in zavarovanju mestnih delavcev poročila obč. svet. Milohnoja, da so mestni delavci sedaj boljše zavarovani, kakor če bi bili zavarovani pri zavarovalnem društvu, ker dobijo za časa bolezni 20 tednov 60% svoje plače. Delavski red red se tako izdelava v najkrajšem času, s starostnim zavarovanjem pa naj se počaka, kaj bo vlada storila v tem oziru.

Mestnim uradnikom se pripozna aktivitetna doklada I. razreda. Stalnim slugam se zviša aktivitetna doklada od 35 na 40%, pomožnim uradnikom in uradnicam se zviša prvo leto plača od 2 K na 2,50 K, drugo leto od 2,50 K na 3 K in sicer s 1. julijem 1912. Sicer pa je župan tako dal izdelati obširno službeno pragmatiko za vse mestne uslužbenke.

Mestnim vrtnaricam - voditeljicam se določi kot temeljna plača 1200 K, šest petletnic po 100 K in stanovanjske doklade 300 K, torej največja plača 2100 K.

Otroškim vrtnaricam se določi kot temeljna plača 1000 K, šest petletnic po 100 K in stanovanjska doklada 250 K, torej največja plača 1860 K. Pomožne vrtnarice dobe prva tri leta 840 K pozneje pa 960 K plače. Sklepi stopijo v veljavo s 1. oktobrom 1912. Mestnim stalnim stražnikom se s 1. julijem 1912 zviša aktivitetna doklada od 20 do 25%.

Za jubilejno streljanje ljubljanske strelske družbe, ki se vrši od 23. do 30. junija prispeva občina 100 K.

Dne 13. maja se je vršila nenadna škotracija mestne blagajne v navzočnosti župana. Blagajna je bila v popolnem redu, kar se vzame na znanje.

Predlog T. Novaka glede oddaje mestnih senožeti v zakup v svrhu obdelovanja se odkloni.

Komiteju za spomenik na bojišču pri Aspernu se odkaže 50 K.

Ivanu Liningerju se dovoli izbris 3% potresnega posojila, če plača 2000 K na zaostankih.

V svrhu regulacije Orlove ulice se odkupi od Marenčeta in Šviglja nekaj sveta.
Gospoj Rusovi se za nakup Orlove šupe plača 4000 K, material se pusti njej. Šupa se podere in napravi tam lična žična ograja na cementnem podstavku.

Prizive dr. Josip Savojca proti sklepu obč. sveta glede spemembe stavbnega sistema za Streliško ulico, dalje Pavla Turka proti odloku magistrata glede drvarnic na dvorišču njegove hiše v Streliški ulici in Hermine Paichel glede določitve stavbnega sistema na njeni posesti odloži župan z dnevnega reda, ker se je izvršila formalna napaka.

Ob Mariji Terezije cesti se napravi hodnik.
Prošnja gospod. napr. društva za št. Jakobski okraj za napravo varnostnih ograj ob Ljubljani in Grubarjevem kanalu se zopet izroči stavbnemu vodstvu za osuševanje Barja.

Vodstvo seje prevzame podžupan dr. Triller.

Ustanovitev meščanske šole v Ljubljani. Obč. svet. Dimnik obširno utemeljuje neobhodno potrebo ustanovitve meščanske šole v Ljubljani in stavi tozadevno predloge. (Natančneje o tem jutri.) Za meščanske šole se vname debata.

Dr. Triller: Ker vidim, da vlada v tem oziru glede odsekovnega poročila nesoglasje, odstavljam to točko z dnevnega reda in jo izročim zopet šolskemu odseku.

Štefe in Jeglič vpijeta radi tega, kakor dva žganjarja. Štefe hoče nekaj govoriti in tolče po mizi.

Dr. Triller: G. Štefe, vi nimate besede. Štefe še vedno razgraja.

Dr. Triller: Obč. svet. Štefeta pozivljam k redu.

Jeglič se oglašja k besedi.

Dr. Triller: Na dnevni red pride sedaj prošnja »Slovenske Filharmonije«. Za zgradbo koncertnega paviljona.

Štefe: Živio »Slov. Filharmonija«.

Prošnja »Slov. Filharmonije« se nato za enkrat odkloni.

Kot nagrada za najlepše s cveticami okrašena okna in pomole se določijo tri nagrade in sicer 50, 40 in 30 K.

Štefe: Dobro bi bilo, če bi bili tudi kandelabri okrašeni s primernimi okraski.

Obč. svet, Bončar proti Štefetu: Z rožcami. Velik smeh.

Ob 8. uri je bila seja prekinjena in se je nadaljevala zopet ob devetih.

Glede dobave vode iz mestnega vodovoda za vasi Tomačevje in Jarše se naroča magistratu, da dogovorno z deželnim odborom razjasni svoje pomisleke glede oddaje.

Matijski Prošku se dovoli napeljava oddajalnih cevovodov na dvorišče, katere mu stavi vodovodni urad.

Magdalenin Lehner se dovoli odpis večje porabe vode, če plača polovico stroškov.

Prašnjo tel. društva »Sokol« za odpis večje vporabe vode se odstavi z dnevnega reda.

Vprašanja.

Dr. Pippenbacher opozarja, da je občinski svet že pred štirimi meseci sklenil, naj se ustanovi v Ljubljani realna gimnazija tipa A. Ker osrednja vlada še dosedaj na dotično noto ni odgovorila, zahteva, da se stvar urgira. Se zgodi.

Ob tri četrti 10. je bila javna seja zaključena, nakar se je vršila tajna seja.

Iz tajne seje obč. sveta.

Vinko Metlikovič v Komnu se imenuje za mestnega gozdarja. — Vladimirju Breskvarju se dovoli 6mesečni dopust pri deželni vladi. — Mestni kancelisti dobe naslov magistratnih asistentov. — Oficijanti Viktor Ciuha, Ivan Tomažič in Rihard Svetlič se imenujejo za pisarniške asistente v 11. čin, razredu. — Ing. Viktor Zupanc se imenuje za mestnega stavbnega komisarja v 9. čin, razredu. Ing. Matko Prelovski dobi naslov stavbnega nadkomisarja. — Mestni stavbni asistent Ivan Zemljčič se imenuje za stavbnega nadoficijala v 9. čin, razredu. — Magistratni oficijal Josip Hafner se imenuje za rač. oficijala v 9. čin, razredu. — Magistratni pis. kancelist Janko Kessler se imenuje za pis. oficijala v 10. čin, razredu. — Ustanova za kranjske invalide letnih 63 K se podeli enajstim kranjskim invalidom, in sicer jo dobe: Matija Bitenc, Janez Dolinar, Matija Japelj (Ljubljana), Franc Drobnič (Hom pri St. Rupertu), Anton Francelj (Dol. Mlačevci), Jan. Kikelj (Grafenfeld), Jož. Korelec, Janez Glibe (Smuka), Anton Homovc (Grčarevec), Jan. Kikelj (Grafenfeld), Jož. Korelec, Janez Matičič (Kamnik), Jož. Vogrič (Škofja Loka). Uslužbenec učitniškega zupka se zboljšajo plače. Regulacija plač stopi v veljavo s 1. julijem t. l.

Izpred ljubljanske porote.

Ljubljana, dne 4. junija.

Poneverjenje v veški papirnici.

Karol Ivan Schreiber, 36 let star, tovarniški uradnik v Gradcu, je bil kot odpravitelj zaposlen v papirnici Leykam - Josefthal v Vevčah. Kot tak je imel nalog, za izplačevanje tovarniških delavcev napraviti vsak teden plačilne listine, na podlagi katerih je potem mezde izplačeval. Te plačilne listine je sestavljal na podlagi dnevnih (šiltov) posameznih delavskih oddelkov. Na listinah so bila vpisana imena delavcev in njih dneine, kakor tudi imena obolelih in takih delavcev, ki so bili na dopustu. Da je bilo razvidno, kdo je obolel, se je pri imenu takega delavca napravila črka »K«. V plačilne listine je torej smel le take delavce vpisati, ki so vresnici delali in katerim se je dnina izplačala. Toda Schreiber je vpisal v plačilne pole tudi bolne, že odpuščene in na dopustu bivaajoče delavce. Med tem, ko je delavcem, ki so delali, njihove dneine pravilno izplačal, si je pridržal ostanek dnin tistih delavcev, katere je sleparskim potom na podlagi izkaza dnevnih (šiltov) v plačilne listine vpisal in jih vtaknil v svoj žep. Te sleparske manipulacije je izvrševal Schreiber od meseca decembra 1909, do meseca maja 1911. Šele tedaj, ko se je odredila nova odredba za sestavljanje plačilnih listin, se je prišlo pri natančnejši preiskavi sleparstvu na sled. Dognalo se je, da je obdolženec podjetje tekom svojega službovanja za 2406 K 44 v osleparil. V nekaterih listinah je tudi na goljufiv način čezurno dobo zvišal. Obtoženec, ki svoje dejanje v polnem obsegu priznava, je že 31. avgusta 1911 zaradi tega sedel pred tukajšnjo poroto. A takrat je predurajal svoj prvotni zagovor, češ da storjena škoda ne znaša čez 2000 K; kar je imelo za posledico, da se je razprava preložila, ker so bile nadaljine poizvedbe o tem potrebne. Ker se je smatralo na podlagi teh izpovedb porotno sodišče kot nekompetentno za razsojbo te zadeve, se je vršila proti Schreiberju druga razprava letos dne 3. svečana. Pri tej razpravi je zopet obdolženec trdil, da po njegovem prepričanju ne presega po njem povzročena škoda vsoto 2000 K, nakar je sodni dvor zopet sklenil preložitve razprave zaradi nadaljnjih poizvedb. Iste so res dognale, tako da je vsak dvom izključen, da znaša prava škoda 2406 K 44 v. Zato je moral Schreiber drugič sedeti na zatožni klopi pred porotnike. Kakor že prej omenjeno, Schreiber v polnem obsegu priznava krivdo.

Porotniki so enoglasno potrdili vprašanje glede krivde, nakar je bil Schreiber obsojen na 18 mesecev težke ječe.

TATICA IZ NAVADE.

Skoro pretresljiva slika iz življenja na dnu se je včeraj razvijala pred ljubljansko poroto. Na zatožni klopi je sedela 33letna **Marija Fiessneider** iz Klausena na Tirolskem, delavka po stanu. Kot 17letno dekle je izmaknila svoji posladajalki v rodnem mestu 90 kraicarjev, nakar je bila obsojena v zapor 24 ur. Od te obsodbe je padala vedno nizdol, vsako leto je zagrešila kak pregrešek, obsodba za obsodbo se je vrstila, vedno večje obsodbe in občutnejše so sledile, dokler ni bila pred ljubljanskim deželnim sodiščem obsojena na dve leti težke ječe, katero je obsojenka Fiessneider tudi prestala v Begunjah.

V tem svojem burnem življenju pa je pokazala vendar le, da so jo življenske okoliščine prisilile, da je postala tatnica. V Innsbrucku se je seznanila s kranjsko rodbino Šusteršič. Dva brata Šusteršiča sta živela v Innsbrucku, eden je bil poročen, drugi pa samec. Oba brata sta bila sobna slikarja. Obtoženka Marija Fiessneider je začela s samskim Šusteršičem, ki ni bil kaj priden delavec, razmerje, ki je trajalo do njegove smrti celih 14 let.

Iz Innsbrucka so se preselili vsi v Ljubljano, kjer je obtoženka delala kot delavka in pomožna dekla po raznih gostilnah. Šusteršič, ki je bil bolehen, ni zaslužil ničesar, spal je samo, a od obtoženke, s katero sta živela skupaj, je vedno zahteval denarja. Tako se je zgodilo, da je njemu kupovala meso in vino, sama pa po cele dneve jedla suh kruh. Ako ni preskrbela svojemu ljubimcu denarja, je postopal surovo proti nji in jo tepel. V skrajnem pomanjkanju je ukradla v hotelu »Slon« več stvari ter bila obsojena na dve leti ječe. Prestala je kazen v begunjski ženski kaznilnici. V času, ko je bila ona v kaznilnici, je Šusteršič prodal vse, kar je nakupila ona poprej. Ko se je obtoženka vrnila iz ječe, jo je Šusteršič čakal na kolodvoru in peljal k svoji svakinji Pavli Šusteršič v Vevčah, kjer sta živela tri tedne. Obtoženka je prinesla iz kaznilnice okoli 100 K denarja, s katerimi je nakupila nekaj cprave ter se preselila s Šusteršičem na Selo na stanovanje. Ko sta se selila, je vzela obtoženka s seboj nekaj perila za posteljo in obleke, ker nista imela prav ničesar. Ko je Šusteršičeva pogrešila te stvari, je šla k obtoženi, kjer je dobila tudi pogrešane stvari in katere je potem tudi dobila nazaj. Šusteršičem je bilo vedno slabše in ni kazalo drugega, kakor da ga je obtoženka prepeljala v bolnišnico. Tam ga je obiskovala vsak dan in dogovorila sta se, da se v bolnici poročita. Obtoženka je šla v St. Petersko župnišče in povedala to župniku. Za to pa je zvedela tudi svakinja Šusteršičeva in pregovorila župnika, da naj ju ne poroči. In župnik je res obljubil, da bo vso stvar toliko časa zavlačeval, dokler ne umre bolni Šusteršič. Obtoženka, ki je bila v tem času zaposlena v tovarni za klej, je vzela dopust, da mora streči svojemu možu, bila je torej brez vsega denarja in zaslužka.

Ko je 28. februarja obiskala svojega bolnega ljubčka v deželni bolnici, videla je, da so njegove ure štete. Ostala je nekaj časa pri njem in vsa razburjena odšla, ker se ji je zdelo, da župnik je preveč odlašal s poroko. Šla je v gostilno k Ivani Jenko v Bohoričevo ulico, kjer je popila steklenico piva. Ko je šla na stranišče, stopila je mimogrede v sobo natakaričice Ane Brbar, kateri je iz ročne torbe izmaknila 28 K. Še predno je obtoženka zapustila krčmo, je natakaričica zapazila tatvino in jo prijala. Obtoženka je tatvino naravnost priznala in vrnila denar, ker pa je poklicala natakaričico poprej stražnika, je ta Marijo Fiessneider aretiral. Na policiji so našli pri nji tudi neko žensko jopo in kozarec, katere

stvari je obtoženka ukradla gostilničarki Ivani Jenko.

Tragično na vsi stvari je to, da je njen ljubček umrl v deželni bolnici drugi dan po aretaciji obtožene.

Radi omenjenih tatvin je sedela včeraj obtoženka Marija Fiessneider na zatožni klopi. Sodni dvor je stavil porotnikom dvoje vprašanj, in sicer prvo glede zgoraj omenjenih tatvin, drugo pa glede dejstva, ako je prišla tatvina obtoženki v navado. Porotniki so prvo vprašanje glede tatvine soglasno, drugo pa z 9 proti trem glasovom potrdili. Temeljem tega pravoreka je sodni dvor pod predsedstvom dež. sod. nadv. Vedernjaka obsodil obtoženko Marijo Fiessneider na 3 leta težke ječe.

ZA KRATEK ČAS.

Neki učenec se je doma pritoževal, da ga učitelj v šoli šikanira. Oče se je razjezil in je šel nad učitelja, češ da ne pusti, da bi kdo njegove otroke po nepotrebnem trpinčil. Učitelj se je temu čudil in je rekel, da le želi, da bi deček napredoval skupno z drugimi. Da se oče o tem prepriča, ga povabi v šolo. Tam vpraša učenca: Koliko je 3 x 3. — Ko dečko vprašanje zasliši, zakliče očetu: **Vidite, že zopet začena.**

Neki gospod, ki je bil precej skop, bi bil dal rad neki svoji znancki kak poročni dar. Da bi prišla stvar ceneje, je kupil neki rdeč etuid v katerem je bil pozlačen nož. Svojega daru ni natančneje pregledal in ga je poslal svoji znancki. Nevesta je bila daru zelo vesela, toda kako se je začudila, ko je našla na ročaju noža napis: **Od hvaležnih babic mesta L...**

Listnica upravnistva. G. »Antonjevič« Gradec, korespondence z znankami nismo prejeli, torej znank ne moremo vrniti.

Odgovorni urednik Radivoj Korene.
Last in tisk »Učiteljske tiskarne«.

Mali oglasi.

Čenjenim gostom, ki prihajajo v Trst javljamo, da dobe prenočišče v ulici Carradovi št. 18, dve minuti od južnega kolodvora. Za obilen obisk se priporoča Hinko Kosič, voditelj gostilne N. D. V. 336—15

Najfinejši SPIRIT
iz žita oddaja na debelo od 60 litrov naprej po nizki tovarniški ceni veležganjarna 250
M. ROSNER Co.
v Ljubljani, poleg pivovarne »UNION«.

Dobro idoča
gostilna
ki se nahaja v večji obrestujoči se hiši, na prometnem kraju v ljubljanski okolici, se pod izredno ugodnimi denarnimi pogoji **proda**.
Pojasnila v posredovalni pisarni
Peter Matelič v Ljubljani
Škofja ulica 10. — Telefon 155.

-- 476 --

Saitano ga je prenesel z Gerande na mramorno mizo. Že se je približal s koničastim nožem plemičevim prsom, kar se je prikazala zopet babura in dejala.

— Mojster! Zopet je prišel obisk.

— Obisk! je zarenčal Saitano nevoljen. Ali so se vsi levi zakleli nocoj proti meni? Ne pusti nikogar notri, naj razbija, naj trka, naj me kliče, kdorkoli bodi. Idi! Sam hočem biti.

— Dobro! Ali besa pred vrati morate vsprejeti. Zgoditi se vam more sicer zlo; zdi se mi, da sem spoznala v obiskovalcih kraljico in njenega kapitana.

— Kraljica? je kriknil Saitano. Kaj vendar hoče? Odpri ji! Prokleta bodi za ta obisk. Kateri bes mi jo pošilja ravno to noč!

Zaslišal je, kako so zarožljale verige na vratih in skoro nato tudi Redonov glas:

— Pri Belcebubovih parkljih, je kričal, ali se tako sprejema visoko gospodo? Tema bi mogla človeka razkrojiti od čakanja.

Saitano ji je pritekel nasproti, globoko se klanjajoč. Bil je obupan. Kraljico je moral vsprejeti in jo poslušati, kakor dolgo se ji bo zljubilo ostati pri njem. Videl je, da bo moral odložiti svoje delo na prihodnjo noč in tekot dne se more prigraditi marsikaj. Kraljici ni hotel pokazati svojega dela, in zato ji je hitro nudil naslonjač v prvi sobi, da sede. Ali Izabela ni hotela ostati tu, marveč je dejala:

— Pelji me dalje, mnogo se imam pogovoriti s teboj!

Vzdihljaj bojazni je ušel čarodejcu, ali ubogal je brez oklevanja. Stopili so v drugo

-- 473 --

in Imperija sta pojemavala. Ali ponovila sta spopad.

Nobenega skoka več ni bilo.

Tigrinja se je zavlekla proti psu, počasi, plazeče, puščajoč za sabo krvavo sled.

Major jo je pričakoval. Ni se mogel več premakniti.

Bilo je gabno grozno.

Z vidno bolečino je vzdignila Imperija šapo in začela obdelavati Majorjevo črepinjo. Po malem so padali udarci, z obupnim napotom. Nove brazde krvi so izstopile na pasji glavi. Z enakim trudom je počasi zasajal Major ostro zobovje v tigrinji goltanec. Kri je lila iz novih, zijajočih ran.

Udarci so sledili v vedno večjih presledkih in končno je obležala Imperijina šapa brez življenja na tleh.

Nasprotnika sta se spogledala: dva pogleda, polna smorne utrujenosti, nenasičene sovraštva.

Konec grozne bitke je postajal nenevarnejši, kakor boj sam. Ko so se srečali pogledi živali v obupni togoti, da se ne moreta uničiti, ubiti, se je veliki pes nenadoma stresel in slednjič popadel z vsemi ostanki moči s čeljustmi Imperijin goltanec.

Zver je besno zatulila. Iztrgala je glavo iz koščnih klešč in se začela ritensko umikati. Zibajoč se na nogah, z gobcem ob tleh jo je zasledoval Major.

Privlekla sta se tako do vrat, skozi katera je tigrinja vstopila. Krvava sled je zaznamovala njuno pot. Imperija se je umaknila v hodnik slabotno renče, kakor barbar zapu-

Hiša Saint-Pol.

119

„NARODNA KAVARNA“.

Novo došla, priljubljena elitna

dunajska damska kapela

koncertuje vsak večer.

Začetek ob pol 9. zvečer. Vstop prost.

Slavnemu občinstvu in rodoljubom iz dežele se priporoča za obilen obisk

FRAN KRAPEŠ, kavarnar.

FR. P. ZAJEC

Ljubljana Stari trg 9 Ljubljana

priljubljen kot prvi slovenski izprašani in oblastveno koncesijonirani optik in strokovnjak svoj

optični zavod.

Dalnogleda, toplo-
mere, in zrakomere
vseh vrst.

Očala, ščipalniki na-
tančno po zdravni-
škem receptu.

Cenike pošiljam na
zahtevo zastonj in po-
štne prosto.

„Učiteljska tiskarna“

v Ljubljani

r. z. z o. z.

Frančiškanska ulica šte. 8

je najmoderneje urejena in oprem-
ljena za tisk vsakovrstnih
tiskovin: knjig, brošur,
urad. tiskovin, not,
lepakov, vizitk,
in kuvert.

□ □

Litografija. - Stereotipija. - Naj-
modernejša črke in okraske.

Tisk v različnih barvah.

Najfinejša izvršitev.

Solidna in točna

postrežba.

□ □

„DAN“ se prodaja po vseh tobakarnah po 6 vin.

Št. 16.965.

Razglas.

Mestni magistrat ljubljanski naznanja, da se bodo počeni s 13. junijem 1912 vsak četrtrek popoldne ob 3. uri brezplačno stavile kože v veliki dvorani Mestnega doma. Vabijo se vsi stariši, kojih otroci še niso cepljeni, da prinese te k cepljenju in k pregledu cepljencev, ki se vrši teden kasneje na istem kraju in ob istem času. Pri pregledu izroče se tudi izpričevala o cepljenju ter bodi posebno še poudarjeno, da se v smislu mini-sterijalne naredbe zahteva pri sprejemu otrok v ljudsko šolo izpričevala o vspešno cepljenih kozah.

Mestni magistrat ljubljanski,

dne 20. maja 1912.

Župan:

dr. Ivan Tavčar l. r.

„DAN“ se prodaja v Ljubljani v sledečih tobakarnah po 6 vin. izvod:

JUŽNI KOLODVOR, na peronu.
DRŽAVNI KOLODVOR.
BLAŽ, Dunajska cesta.
SEVER, Krakovski nasip.
PICHLER, Kongresni trg.
ČEŠARK, Šelenburgova ulica.
DOLENC, Prešernova ulica.
FUCHS, Marije Terezije cesta.
MRZLIKAR, Sodna ulica.
ŠUBIC, Miklošičeva cesta.
ZUPANČIČ, Kolodvorska ulica.
PIRNAT, Kolodvorska ulica.
ŠENK, Resljeva cesta.
KOTNIK, Šiška.
TIVOLI, na žel.prel.pri Nar.domu.
KOŠIR, Hilšerjeva ulica.
STIENE, Valvazorjev trg.
SUŠNIK, Rimska cesta.
UŠENIČNIK, Židovska ulica.
KLEINSTFIN, Jurčičev trg.
KRIŽAJ, Sp. Šiška.

WISIAK, Gosposka ulica.
KUSTRIN, Breg.
TENENTE, Gradaška ulica.
VELKAVRH, Sv. Jakoba trg
SITAR, Florjanska ulica.
BLAZNIK, Stari trg.
NAGODE, Mestni trg.
KANC, Sv. Petra cesta.
TREO, Sv. Petra cesta.
KUŠAR, Sv. Petra cesta.
PODBOJ, Sv. Petra cesta.
ELSNER, Kopitarjeva ulica.
BIZJAK, Bohoričeva ulica
REMŽGAR, Zelena jama.
SVETEK, Zaloška cesta.
KLANŠEK, Tržaška cesta.
JEZERŠEK, Zaloška cesta.
LIKAR, Glince.
STRKOVIČ, Dunajska cesta.
ŠTRAUS, Škofja ulica.

Po nizko reducirani ceni

prodaja

„Angleško skladišče oblek“

spomladanske obleke za gospode, dečke in otroke, ter
najnovejšo konfekcijo za dame in deklice.

O. Bernatovič, Ljubljana, Mestni trg št. 5.

Največja zaloga ur, zlatnine in srebrnine

H. SUTTNER

Ljubljana, Mestni trg št. 25.

Lastna potokolirana tovarna ur v Švici.

Tovarniška znamka

„IKO“

Cenik zastonj in poštne prosto.

Apno

priznано najboljšo kakovost priporoča

FRANC WEINBERGER

posestnik apnenic v Zagorju ob Savi.

Del. glavica: **Ljubljanska kreditna banka v Ljubljani.** Rez. fond nad
K 8.000.000. K 800.000.

Stritarjeva ulica šte. 2, (lastna hiša)

Podružnice v Spljetu, Celovcu, Trstu, Sarajevu, Gorici in Celju.

Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun ter jih obrestuje od dne vloge po čistih

4 1/2 %

— 474 —

ščajoč plakaje bojno polje, na katerem je pod-
legel.

Major ji je sledil do vrat in se položil
preko praga na zemljo. Urno hropenje je vstalo
sedaj iz njegovih prs in blodeče je začel upi-
rati oči v Odette.

Na koncu hodnika je čakal Imperijo Bois
Redon. Na pol mrtvo in strašno razmesarjeno
je vlekel nazaj h kraljici, ki ju je hlastno
vzprejela po mrzličnem pričakovanju. Ni
mogla verjeti svojim očem. Imperija, nje
krasna, ljubljena, oboževana Imperija poje-
majoča v smrtnem boju!

Glasno je kriknila od togote in bolečine;
slutila je, da se je poizkus izjalovil. Vrgla se
je na zemljo k tigrinji, pritiskala se k nji, bo-
žala jo, skočila zopet po koncu, trgala svilo za
obveze, izpirala rane in jih pokrivala s po-
ljubi in solzami.

Vihrajoča besnost se je jela polasčati. Vse
zastonj, vse ponesrečeno. Odette morebiti ne-
poškodovana in Imperija v zadnjih vzdihih.
Ali zavednost je ni zapustila. Na mestu je od-
poslala nazaj Bois Redona proizvedovat, kaj se
je pripetilo. Kapitan je v diru odhitel. Kraljica
je pa nadaljevala z lečenjem in obvezovanjem.
Bois Redon se je hitro vrnil s sledečim
sporočilom:

— Imperija se je srečala z Majorjem, ki
mora imeti samega satana za varuha. Mesa-
rila sta se in Imperija je podlegla. Ako bi do-
pustili zadnjo noč, bi bil pes odstranjen in ne
oviral bi sedaj tigrinje, pa...

— In kaj je z njo? je kriknila kraljica
polna nepotrpežljivosti.

— 475 —

— Zdrava in nepoškodovana. Major je
močnejši od Imperije...

— In kaj dela ona? je zahropla Izabela,
pobesneta od togote.

— Nemogoče je, približati se ji. Kralj...

— Kako! Govori živinče! Ali si zabitejši
od psa?

— Stori bi svoje, veličanstvo, je odgo-
voril mirno Bois Redon, ali kralj se nahaja v
sobah, gospodične Champdivers. Ušel je me-
nihoma. Bog ve, kdo ga je obvestil. Sedaj je
tam s petnajstimi plemenitiši in svojim ka-
pitanom.

Izabela je poslušala vsa zmedena. Tresla
se je in kri ji je izginjala iz lica. Dokazati ji
sicer nihče ničesar ne bo mogel ali vedeli bodo
vsi. Jeza jo je popadla zopet in začela je div-
jati po sobi in biti kapitana. Spoznala je, da
je brez moči proti Odette, da so vsi njeni na-
črti čudežno izpodleteli, prepričana je bila,
da varujejo deklino božje ali peklenške moči.

Nenadoma pa je obstala sredi divjanja in
se zamislila. Brez besede je pograbila plašč
in se zavila vanj. Njene ustnice so še trepetale
v srdi, ali v kotičke je legel zadovoljen na-
smešek. Vrgla je kapuco čez glavo in vz-
kliknila:

— Pojdi!

— Kam greva? je vprašal kapitan.

— K Saitanu!

Odšla sta iz palače približno ob tistem
času, ko je spustil Saitano Hardyja k sebi. Vi-
deli smo, da je plemič zopet skrajno slabo na-
letel pri čarodajcu, ki ga je omamil z napojeno
tkanino.

Ker se pride dandanes pri hudi
konkurenci do denarja le potom

dobre reklame

svetujemo vsem, ki hočejo kaj ku-
piti ali prodati, ali ki iščejo službe,
da naj inserirajo v izbornem in
zelo razširjenem slovenskem ne-
odvisnem dnevniku ::

„DAN“

ker ima to inseriranje gotov uspeh.

Oglase za „DAN“ sprejema po
najnižjih cenah „Prva anončna pi-
sarna“ v Ljubljani, Frančiškanska
ulica šte. 8, katera daje radevolje
tudi vse za to potrebne informacije.